חולצה בשביל כל מיני

הנה עוד אחד מהדברים היפים שאני לא יכולה לזקוף לטובת הראש הפרטי שלי.

התומרים הדרושים:

חולצה שהתכווצה או סתם יצאה מהאף.

מוט עץ או פלסטיק או אפילו קולב רגיל.

לוקחים את החולצה שנמאסה, הופכים אותה על צידה השני ותופרים את התחתית שלה. הופכים לצד הרגיל. אם יש בבית חתיכות בד מתאימות, אפשר לעשות איזו אפליקציה או לתפור כיס גדול.

משחילים את החולצה על מוט או על קולב והדבר מוכן. מה לשים בפנים — אני משאירה לדמיונכם הפרוע ביותר. מה שאני דחפתי לשם זה הפיג'מות של הילדים, כדי שהן לא יתגלגלו על הריצפה וידרכו עליהן כל הזמן.

אגב, אם משתמשים בחולצה יפה ובמצב טוב, למה אי־אפשר לתת את זה במתנה למישהו שנולד לו ילד או אפילו למישהו שלא נולד לו? אפשר כמובן להכניס לתוך החולצה כלי תפירה, או מסרק ומברשת־שיער וגלגלי־שיער, או אפילו את הגרביים של המישפחה. בקיצור זה בדיוק מה שקוראים חולצה בשביל כל מיני דברים.

סיפור מהחיים

זה שעור לא סיפרתי לכם על אמא שלי, זו פשלה שלי והפסר שלכם. ספרים עבי־כרס אני יכולה לכתוב עליה, אבל נתחיל אחד אחד.

אמא שלי, למשל, כל יום כשהיא קמה בבוקר, במקום „בוקר טוב" היא אומרת את המישפט הידוע: „לא עצמתי עין כל הלילה." ככה היא אוהבת להתחיל את היום. מה לעשות? אבל אבא שלי הוא לא אידיוט, והוא יודע שהגברת ישנה

כמו תותח רוסי ישן. איך הוא יודע? לפי הנחירות שלה, כמובן.

אבא שלי לא עובד נורא קשה במשך היום, ולכן נשאר לו זמן להמציא פטנטים איך לסדר את אמא שלי. לילה אחד, אחרי שהם הלכו לישון, הוא לחץ על הכפתור של הטייפ־קורדר ונרדם. בבוקר, כששניהם התעוררו ואמא שלי ברכה אותו ב„לא עצמתי עין כל הלילה," החזיר האבא שלי את הטייפ ולחץ על הכפתור שמשמיע קול.

קולות איומים בקעו מהמכשיר הקטן ואמא שלי שאלה בפחד „מה זה, דובים? איפה הקלטת את זה?" הוא הסביר לה בדיוק איזה דב הוא הקליט ואמר לה שאף פעם, בכל חייהם המשותפים, הוא לא רוצה לשמוע שוב את מישפט הפתיחה שלה. מאז היא קמה בבוקר ואומרת לו: „ישנתי כל־כך רע הלילה!"

כל זה סיפרתי לכם כי מישהו בשווייץ המציא תכשיר נגד נחירות, ועכשיו מישהו אחר הביא אותו ארצה. התכשיר אינו תרופה ועל כן לא צריך מירשם מרופא כדי לקנות אותו בבית־המרקחת. אז ליל מנוחה לכם, ובעיקר לשותפים שלכם למיטה.

נעלי ספורט מלוכלכות זה לא בעיה!

יש לי הרבה מאוד חברות, כמעט מכל גזע, מין, מוצא והתמחות. מהחברות השווייציות אני תמיד מביאה לכן רעיונות איך לחסוך כסף. מהחברות האמריקאיות אני גונבת רעיונות איך לסדר שהבעל יעשה לפחות 50% מעבודות הבית וירגיש שהוא בן־אדם מודרני. מהחברות הייקיות אפשר תמיד ללמוד איך לנקות דברים. מחברתי מרים־הרוחצת (זה השם שניתן לה כבר מזמן) למדתי פטנט יוצא מן הכלל איך להחזיר לנעלי הספורט את ציבעון הלבן ואת הברק הנקי שלהן. מי יכול להמציא שטות כזאת חכמה אם לא בן־אדם ייקה שמתמחה בנקיונות!

ובכן, אם אתם מישפחה של ארבע נפשות, הרי שמסתובבים אצלכם בבית לפחות 16 זוגות של נעלי ספורט מכל הסוגים והמינים. לנעליים האלה, וביחוד ללבנות, יש נטיה קשה מאוד להתלכלך. ומפני שהן לא נעליים רגילות, אפילו אי־אפשר לצחצח אותן במישחה ובמברשת. מה עושים?

פונים למרים־הרוחצת ושואלים את עצתה. „מה הבעיה," עונה מרים־הרוחצת, „קחי את כל נעלי־הספורט שיש לך בבית והוציאי להן את השרוכים המקוריים. תשחילי במקום השרוכים סתם חוט־צמר בצבע לבן וקשרי חוק כל נעל לחוד. את כל הנעליים הכניסי לתוך מכונת־הכביסה (בלי בגדים), הוסיפי אבקת־כביסה רגילה והפעילי את המכונה לכביסה עדינה. וותרי על תהליך הסחיטה והוציאי את כל הנעליים בתום הכביסה. על שולחן במירפסת שימי את כל הנעליים בשורה ותני להן להתייבש בעצמן. לוקח בדרך־כלל יום שלם, ולפעמים קצת יותר.

„עד שהנעליים מתייבשות, השרי את כל השרוכים בדלי עם אבקת כביסה ורחצי אותם ביד, זה מפני שמכונת־הכביסה לא עושה טוב לשרוכים רגילים. יבשי את כל השרוכים על חבל, והחזירי כל זוג שרוכים לנעליים המקוריות שלו."

כה אמרה מרים ועוד באותו לילה התגלגלו אצלי נעליים בתוך המכונה. כל העניין הצליח ממש בלי שום בעיה. אם תלכו עכשיו ברחוב בן־יהודה ותיראו מישפחה שהולכת עם נעלי ספורט מאוד נקיות, תדעו שזו המישפחה שלי. הודתי למרים־הרוחצת בשם כולכן.

לכל דבר יש סיבה

האנשים של מודיעין 14 פשוט שונאים אותי. זה בטוח. 30 פעם ביום אני מבלבלת להם את המוח ב־מה מיספר הטלפון של זה ומה מיספר הטלפון של ההוא. הם בטוחים שאני רוצה להקים לעצמי מודיעין 14 פרטי ולכן אני כל הזמן גונבת להם רעיונות. אגב, בשביל לקבל 30 פעם ביום את 14 צריך לחייג אליהם 8920 פעם, כלומר 264 פעם צריך לחייג בשביל לשמוע פעם אחת את הקול המלטף האומר „מודיעין אחד ארבע שלום."

עכשיו אתם בטח מרימים גבה ואומרים „מה הבעיה שלה, אין לה ספר־טלפון?" לא! אין לה! למה שיהיה לה? ספר־הטלפון האחרון (אזור חיוג תל־אביב) יצא בשנת 1980. השתמשנו בו, קראנו בו, נגענו בו הרבה והספר שהיה עשוי מנייר ולא ממתכת פשוט נקרע. מתוך ביטחון מוחלט שבמדינה תרבותית בוודאי ייצא ספר חדש תוך זמן סביר — שנה, שנה־וחצי — זרקנו את הספר הקרוע והישן. רק אחר־כך הסתבר שאופטימיות וטיפשות הולכים יחד טוב מאוד, במה שנוגע למישרד־התיקשורת. יעידו על זה כל החברים שלי המחכים לטלפון כבר שבע שנים ובטוחים שיום אחד הוא יגיע.

בקיצור, מאז אותו יום מר ונמהר שבו זרקנו בטיפשותנו את ספר־הטלפון הישן והטוב, בשלהי 1980, אני ומודיעין 14 בקשר יומיומי הדוק. בטח שניסיתי למצוא ספר טלפון יד־שניה אבל אין צ'נס. מי משוגע לוותר על ספר משנת 1980 ולהיות תלוי בגורמים עויינים בדואר, באופן יומיומי? שאלתי את הפקידה בסניף הדואר שלי אולי היא יודעת מתי ייצא ספר־טלפון חדש לתל־אביב והיא אמרה שאין לה מושג. זאת אומרת שאפילו ברואר עוד לא מדברים על הוצאה חדשה.

על הלם המחירים

תגידו, אתם יודעים כמה עולה קילו בשר? היום עשיתי טיפשות יוצאת מהכלל ושאלתי את הקצב כמה עולה קילו מהבשר שאנחנו אוהבים (קוראים לזה וייסבראטן). לטובתכם אני לא חוזרת כאן על המחיר שהוא אמר לי, כדי לא לתפוש אתכם בלתי־מוכנים למכה. אתם שואלים אם קניתי? איזה קניתי? מה אני, פראיירית של אירידור? רק עוף, רבותי, מעכשיו ועד להודעה חדשה. למה עוף? כי בגאוניותי לא שאלתי כמה עולה עוף. ואני מתחייבת לפניכם כאן, שמהיום והלאה אני לא שואלת מחיר של שום מיצרך. פשוט קונה, משלמת ומטלפנת לבנק ואומרת שאוברדרפט יש לכל עם ישראל אז למה הם נטפלים דווקא אלי.

הנה מתכון של עוף טעים מאוד. לא, לא קיבלתי אותו מתרנגולת — המצאתי אותו לבד.

המיצרכים:

עוף אחד חתוך למנות; חצי כפית רוזמרין; חצי כפית אורגנו; חצי כפית שמיר וכל התבלינים הירוקים האחרים שאתם אוהבים; 2 כפות חמאה; מיץ לימון; חצי כוס יין לבן יבש; 1 כף קורנפלור; שקית שמנת מתוקה.

הכנה:

מורידים את העור מהעוף ושמים את כל החלקים על מגש. מפזרים עליהם את כל התבלינים. ממיסים את החמאה במחבת ומוסיפים קצת שמן כדי שהחמאה לא תיחרך, מטגנים את כל חתיכות העוף משני הצדדים. מעבירים את החתיכות המטוגנות לכלי פיירקס גדול ושטוח כדי שכל חתיכה תיגע בפיירקס. לתוך המחבת עם החמאה שנשארה אחרי הטיגון מוסיפים את מיץ הלימון ואת היין, מביאים לרתיחה ושופכים על העוף. עכשיו הפיירקס עובר לתנור לחום של 370 מעלות בערך ל־40 דקות. בינתיים מערבבים את הקורנפלור במעט מים ובשמנת המתוקה הבלתי מוקצפת (כמובן), מוציאים את העוף מהפיירקס ומעבירים אותו לכלי־הגשה יפה. את תערובת הקורנפלור והשמנת שופכים לאט לאט לתוך הרוטב שנישאר בפיירקס ובוחשים דקה, כשהרוטב מתעבה שופכים אותו על העוף. מקשטים בפרוסות לימון או בפטרוסיליה ומגישים. בתיאבון.

למה הם עושים את זה? סתם רשלנות, סתם עצלות, סתם חוסר יחס לאזרחים? אני לא מאמינה. הם בטח התכוונו להוציא ספר כבר לפני שנתיים אבל לא יצא להם. שמעתי שגם את מילחמת־לבנון הם התכוונו לגמור אחרי 48 שעות, אבל לא יצא להם.

כל פעם שאני יושבת עם הטלפון על האוזן ושומעת את הצליל של התפוס. אני חושבת ומחפשת פיתרונות לעניין זה. עד שפתאום באה לי ההארה והבנתי למה הפסיקו את הוצאת הספרים: זה כדי שהם לא יוכלו לטלפן אחד לשני, המורדים האלה, השמאלנים, האשפיסטים, מוציאי דיבת הארץ, והרי הם הולכים ומתרבים כל הזמן ומתכננים הפגנות־ענק בכיכר המדינה ומחאות בחברון ועוד צרות צרורות! איך הם יעשו את זה בלי טלפון, האינטליגנטים האלה? הרי כל היום הם מטלפנים אחד לשני ומספרים דברים אימומים, שפה נהרג חייל ופה נהרג ערבי, ופה שרפו שוק וכאן התפוצצה פצצה.

צריך להפסיק עם זה מיידי! המשימה החשובה הוטלה על מישרד־התיקשורת, והוא עמד בה בגבורה. כל הכבוד לכם מישרד־התיקשורת! הרסתם את התשתית של אויבי הארץ הפנימיים. ואם פה ושם עוד מישהו מטלפן למישהו בלי תשתית, הרי מזה אי־אפשר להימנע. אי־אפשר לסגור את הקווים הרמטית.

* * *

אגב, אם מישהו מהקוראים מוכן לתת לי ספר־טלפון ישן של תל־אביב תמורת כרטיס־טיסה לפלמה דה מיורקה או תמורת מקרר 19 קוב — אנא הודיעו לי.